

Το μεσημέρι με μανία πρωτόγνωρη, άρχισαν να εξαπολύουν βόμβες προς το νοσοκομείο. Ο καθηγητής Κοντιιάδης διατάσσει τις αδελφές να κατεβούν στο καταφύγιο. Αυτές αρνούνται, γιατί θα έπρεπε να αφήσουν μόνους τους χειρουργημένους τους. Οι αδελφές μένουν και... ΜΕΝΟΥΝ εκεί για πάντα. Το ξαφνικό βρήκε τους γιατρούς να χειρουργούν, τις αδελφές εμπρός στο τραπέζι με τα εργαλεία, τους τραυματίες ναρκωμένους και εκείνες τις καπνήμενες που διπλώναν τις γάζες!

Κρότος φοβερός τραντάζει το οικοδόμημα. Τα φώτα σβήνουν. Τα τζάμια σπάζουν, φοβερός καπνός, πικρή μαύρη σκόνη που πνίγει. Στον καταχθόνιο κρότο, νεκρική σιγή

ακολουθεί. Αρκετοί τραυματίες μαζί με τον ιατρό καθηγητή Ξενοφώντα Κοντιιάδη, τους βοηθούς χειρουργούς, και έξι επώνυμες αδελφές, (σύνολο πενήντα επτά άτομα) δεν υπήρχαν πλέον στη ζωή αυτή. Αναγνωρίστηκαν από ένα δακτυλίδι, από ένα κέντημα, από ένα σήμα. Ο,τι απόμεινε από τα σώματά τους έχει ταφεί στο νεκροταφείο του Αγίου Νικολάου των Κοπάνων στα Γιάννενα, σε έναν κοινό ολομάρμαρο τάφο.

Τρεις διπλωματούχες και τρεις εθελόντριες αδελφές έφυγαν για την αιωνιότητα σ' εκείνον τον τραγικό βομβαρδισμό. Η Ελένη Παρασκευοπούλου, παλαιίμαχος Προϊσταμένη Αδελφή, διευθύνουσα των Αδελφών

της Βασεως Ηπειρού, ετών πενήντα επτά (57). Η Καλλιόπη Γιουλούντα, διευθύνουσα του 2ου Στρατιωτικού Νοσοκομείου, ετών 30. Η Ελένη Καλογερίδου, διπλωματούχος αδελφή, ετών 20. Η Λουκία Κυριακού, ετών 35, η Ελένη Μητροπούλου ετών 30 και η Ελένη Τσάλλη, δόκιμη διαπτολόγος αδελφή, ετών 60. Και μαζί με αυτές μια έβδομη άγνωστη αδελφή, μια έφηβη Γιαννιώτισσα δεκαεπτά (17) χρονών, που έχοντας συγκλονιστεί από το έργο των αδελφών, ερχόταν κάθε πρωί από το σπίτι της να προσφέρει κι αυτή ο,τι μπορούσε. Ετσι και αυτή την Αγία Κυριακή του Πασχα. Αψήφησε τον αποτρόπαιο κίνδυνο από τα αποτρόπαια στούκας και τις απαγορεύσεις των γονέων της και έπεσε για τα ιδανικά της, μαζί

με τις άλλες αδελφές, άγνωστη και ανώνυμη!...

Έφυγαν οι αδελφές για την αθανασία, φορώντας τις κατάλευκες στολές τους, που τις πότισαν με το άλικο αίμα τους, για να επιτελέσουν το αδιάλειπτο καθήκον τους και να κρατήσουν άσβεστα τα ιδανικά τους. Κι ήταν όμοιες οι στολές τους με εκείνες των Αγγέλων και με εκείνα τα κατάλευκα ενδύματα «ωσει χιών» του Αναστημένου Λυτρωτού. Βιάστηκαν να πάνε να κάνουν το δικό τους Πασχα, έχοντας ενωθεί μαζί Του ήδη από το προηγούμενο βράδυ, φεύγοντας πάνοπλες για την αιωνιότητα. Κι έζησαν Ανάσταση πραγματική, ελεύθερες πλέον, καθώς το ζήτησαν.

Με τη θυσία τους έμειναν λαμπάδες ολοφώτεινες που τυραννούσαν και τυραννούν όλους τους εχθρούς, που έγιναν κήνη, αφού εγκατέλειψαν τον Θεο. τους έστησαν πολλά μνημεία σε διάφορα μέρη της Ελλάδος, για να τιμήσουν την προσφορά τους. Μια προσφορά που θα εμπνέει πάντα τον πρωισμό σε όλες τις νεότερες, κάνοντας αλψομόνητο και μοναδικό εκείνο το καταματωμένο Πασχα, το Πασχα του 1941!

Ελένη Βραχνή
Νοσηλεύτρια Τ.Ε.

*Η Αθηνά Μεσολωρά, νοσηλεύτρια με φλογερή πίστη και ευρεία μόρφωση, την περίοδο του Β Παγκοσμίου Πολέμου διευθύνουσα του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, είχε την ευθύνη όλων των Αδελφών. Τις μέρες του φοβερού βομβαρδισμού βρισκόταν και πάλι στα Γιάννενα.

